

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DDI-2-53/27/1120/02/AS

Warszawa, 24 lipca 2002 r.

DECYZJA nr DDI 57/2002

Na podstawie art. 101 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust 1 oraz art. 12 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na KPNQwest NV., z siedzibą w Hoofddorp (Holandia), karę pieniężną w wysokości 8 804.75 zł, stanowiącą równowartość 2 500 euro, za niewykonanie – w ustawowym terminie – obowiązku zgłoszenia zamiaru koncentracji polegającej na przejściu kontroli nad częścią (dwoma działami) Global TeleSystems, Inc. z siedzibą w Londynie (Wielka Brytania).

Uzasadnienie

W dniu 13 marca 2002 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej Prezesem Urzędu) wszczął postępowanie antymonopolowe w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie - w ustawowym terminie - obowiązku zgłoszenia zamiaru koncentracji, polegającej na przejściu przez KPNQwest N.V., z siedzibą w Hoofddorp (Holandia) - zwanej dalej KPNQwest - kontroli nad częścią (dwoma działami) Global TeleSystems, Inc. z siedzibą w Londynie (Wielka Brytania) – zwanej dalej GTS.

Zamiar koncentracji pomiędzy GTS a KPNQwest został zgłoszony w dniu 28 grudnia 2001 r. W dniu 11 marca 2002 r., po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, Prezes Urzędu wydał zgodę na jej dokonanie (do materiału dowodowego sprawy zostały włączone akta postępowania dotyczącego koncentracji; sygn. nr DDI-2-411/01/1120/AS). Z informacji przedstawionych w zgłoszeniu zamiaru koncentracji przez KPNQwest - spółkę przejmującą kontrolę w rozumieniu art. 12 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 z późn. zm., zwanej dalej Ustawą) - wynikało, iż zgłoszenie odnosiło się do „Umowy Sprzedaży Akcji z dnia 18 października 2001 roku.”

W toku postępowania w sprawie nałożenia kary ustalono, iż wspomniana umowa („umowa kupna akcji”) została zawarta pomiędzy GTS oraz kontrolowanymi przez nią spółkami GTS European Telecommunications Corp. i GTS Europe B.V. z jednej strony, a KPNQwest. Zgłaszający zamiar koncentracji potwierdził, że ww. umowa została zawarta w sposób ważny oraz wiążący i ma charakter definitywny. Umowa z 28 października 2001 r. stanowiła podstawę przejścia przez KPNQwest kontroli nad dwoma działami GTS – „Ebone” oraz „Central Europe”. Strony transakcji zawarły umowę pod warunkiem wydania zgody przez odpowiednie organy antymonopolowe – a więc w zgodzie z postanowieniami art. 98 ust. 2 Ustawy. W związku z tym, wobec faktu uprzedniego uzyskania przez strony transakcji zgody na jej przeprowadzenie ze strony Komisji Europejskiej oraz organów antymonopolowych w USA i w Czechach, koncentracja nastąpiła formalnie po wydaniu zgody przez Prezesa Urzędu w dniu 11 marca 2002 r.

Zgodnie z art. 94 ust. 2 pkt 4 ustawy o *ochronie konkurencji i konsumentów*, w przypadku powzięcia zamiaru koncentracji - polegającej na przejściu kontroli - zgłoszenia tego zamiaru organowi antymonopolowemu, dokonuje podmiot nabywający udziały. Zgłoszenia zamiaru koncentracji, zgodnie z art. 94 ust 4 ww. ustawy, należy dokonać w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy lub dokonania innej czynności, na podstawie której ma nastąpić koncentracja.

Zgodnie z art. 94 ust 2 pkt. 2 Ustawy, zarząd spółki KPNQwest zobowiązany był zgłosić zamiar koncentracji w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy, na podstawie której miała nastąpić koncentracja, a więc najpóźniej w dniu 25 października 2001 r. Tymczasem pełnomocnicy KPNQwest dokonali wspomnianego zgłoszenia w dniu 28 grudnia 2001 r. Tym samym spółka KPNQwest dopuściła się ponaddwumiesięcznej zwłoki, przez co naruszyła art. 94 ust. 4 Ustawy.

Uzasadniając przyczyny spóźnienia KPNQwest twierdziła, iż okoliczności transakcji - w szczególności trudna sytuacja finansowa GTS - zmusiły do szybkiego przeprowadzenia transakcji, bez jednoczesnego przygotowywania kompletnych zgłoszeń do organów antymonopolowych w poszczególnych krajach. Ponadto przed transakcją KPNQwest nie dysponowała pełnymi informacjami na temat rynku w Polsce (m.in. musiała opierać się na informacjach będących w dyspozycji GTS dotyczących działalności jej polskich podmiotów zależnych).

W toku postępowania spółka KPNQwest złożyła wnioszek o umorzenie postępowania ze względu na jego bezprzedmiotowość. Zdaniem wnioskodawcy art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy nie może stanowić podstawy do nałożenia kary w związku niewykonaniem obowiązku zgłoszenia zamiaru koncentracji w terminie określonym przez art. 94 ust. 4 Ustawy. Twierdzenie to wnioskodawca poparł następującymi argumentami:

- wykładnia językowa

Art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy odwołuje się do „obowiązku zgłoszenia zamiaru koncentracji, o którym mowa w art. 12” i nie zawiera odniesienia do terminu, w

jakim obowiązek ten ma być wykonany. Art. 12 odnosi się bowiem wyłącznie do zamiaru koncentracji i jedynym sposobem, w jaki można nie wykonać obowiązku dokonania zgłoszenia jest przeprowadzić koncentrację.

- wykładnia strukturalna

Struktura prawa antymonopolowego oparta jest na ścisłym rozdziale przepisów o charakterze materialnoprawnym, procesowym i organizacyjnym. Artykuł 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy odnosi się do przepisu o charakterze materialnoprawnym (art. 12), a nie odnosi się do przepisu o charakterze procesowym (art. 94). W przypadku zgłoszeń spóźnionych przedsiębiorcy nie naruszają obowiązku materialnoprawnego.

- wykładnia funkcjonalna

Art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy chroni dobro jakim jest mechanizm kontroli procesów koncentracji gospodarczej, w ramach którego organ administracji publicznej dokonuje oceny możliwych skutków zamierzonych koncentracji w świetle interesu publicznego. Spóźnione zgłoszenie nie naruszają dobra chronionego przez art. 101 ust. 1 pkt 1, ponieważ organ nadal posiada możliwość oceny zamiaru koncentracji. Strony umowy powstrzymały się od dokonania koncentracji i uzależniły wejście w życie umowy od uzyskania zgody organu antymonopolowego.

W przypadku transakcji, których szybkie przeprowadzenie jest wymuszone czynnikami ekonomicznymi, dochowanie siedmiodniowego terminu odbiłoby się na kompletności i jakości zgłoszenia zamiaru koncentracji. Tymczasem polskie prawo nie przewiduje możliwości pre-notyfikacji, czy zgłoszeń skróconych.

Szeroka interpretacja zakresu obowiązku zgłoszenia – według której zgłoszenie musi zostać dokonane w terminie siedmiodniowym – rodzi wątpliwość co do zgodności z art. 7 i 8 k.p.a. oraz art. 2 Konstytucji. Ponadto, „świadomość kary nieuchronnie związanej z dokonaniem spóźnionego zgłoszenia działałaby zniechęcająco na przedsiębiorców, jako że sankcja związana z dokonaniem zgłoszenia nie różniłaby się od tej, która związana jest z dokonaniem koncentracji z całkowitym pominięciem wymogów Prawa Antymonopolowego”.

- argument prawoporównawczy

Rozwiązania przyjęte w Polsce są wyrazem dostosowywania polskiego ustawodawstwa do prawa Wspólnot Europejskich. W europejskich regulacjach dotyczących procedur ochrony konkurencji również funkcjonuje siedmiodniowy termin na dokonanie zgłoszenia, jednakże – jak wynika z „niedawnego (datowanego na 11 grudnia 2001 r.) dokumentu Komisji Europejskiej (*Green Paper*) dotyczącego oceny Rozporządzenia Łączeniowego: «(...) zgodnie z ustaloną praktyką, Komisja Europejska nie wymaga przestrzegania tego terminu, zakładając iż strony powstrzymują się przed podejmowaniem jakichkolwiek kroków mających na celu realizację porozumienia o łączeniu, dając w ten sposób stronom czas na przygotowanie i złożenie kompletnego wniosku.» Zgodnie z powyższym

powszechnie spodziewaną rychłą zmianą Rozporządzenia Łączeniowego jest całkowite usunięcie przepisu ustanawiającego siedmiodniowy termin na dokonanie zgłoszenia”.

Odnosząc się do argumentów przedstawionych przez KPNQwest i uzasadniających tezę jakoby art. 101 ust 1 pkt 1 Ustawy nie mógł być podstawą do nałożenia kary na przedsiębiorcę, który dokona zgłoszenia zamiaru koncentracji z naruszeniem 7-dniowego terminu, po którym mowa w art. 94 ust. 4, **Prezes Urzędu zważył, co następuje:**

1. KPNQwest – stosując wykładnię literalną - twierdzi, iż art. 101 ust. 1 pkt 1 pozwala ukarać wyłącznie przedsiębiorców naruszających art. 12, a nie pozwala nałożyć kary na przedsiębiorców naruszających art. 94 ust. 4.

Zbudowanie kompletnej normy prawnej określającej zakres obowiązku zgłoszenia zamiaru koncentracji wymaga uwzględnienia treści szeregu przepisów Ustawy. Prawdą jest, iż art. 12 ma wśród nich największe znaczenie. Art. 12 przesądza po pierwsze, iż treścią normy prawnej jest obowiązek zgłoszenia. Po drugie, określa pozytywne przesłanki uznania danej koncentracji za koncentrację, której zamiar podlega zgłoszeniu. Po trzecie, artykuł ten ustala, że podmiotem, któremu ma zostać zgłoszony zamiar koncentracji, jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Obowiązek zgłoszenia wynika więc bezpośrednio z art. 12, ale treść tego przepisu nie wystarcza jeszcze by zbudować jakąkolwiek normę prawną. W najprostszej normie prawnej konieczne jest określenie hipotezy i dyspozycji. Elementem hipotezy jest generalne określenie adresata (kręgu adresatów) normy, a także okoliczności, w których obowiązywać będzie adresatów dyspozycja normy (nakaz, zakaz albo dozwoleństwo określonego zachowania). Na podstawie art. 12 nie sposób jest ustalić tego kto, kiedy, w jaki sposób i w jakiej formie jest zobowiązany do działania. Dopiero uzupełnienie przepisu art. 12 o inne przepisy pozwala więc wyczerpująco określić hipotezę oraz dyspozycję normy.

Takimi przepisami są m.in. art. 94 ust. 2 i 3, które precyzują, kto jest adresatem normy nakładającej obowiązek zgłoszenia zamiaru koncentracji. Takim przepisem jest również art. 94 ust. 4, określający kiedy zgłoszenie powinno zostać dokonane. Jest jednak zupełnie zrozumiałe i zgodne z zasadami techniki prawodawczej, iż w art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy nie wymieniano wszystkich przepisów, w oparciu o które konstruowana jest norma przewidująca obowiązek zgłoszenia zamiaru koncentracji. Wystarczające było powołanie się przez Ustawodawcę w art. 101 na przepis najistotniejszy – a więc art. 12.

2. KPNQwest - stosując wykładnię strukturalną – twierdzi, że art. 101 ust.1 pkt 1 odnosi się wyłącznie do przepisów o charakterze materialnoprawnym (art. 12), a nie odnosi się do przepisów o charakterze proceduralnym i organizacyjnym, oddzielonych wyraźnie w nowej ustawie o ochronie

konkurencji i konsumentów. Wspomniany artykuł sankcjonuje tym samym obowiązki o charakterze materialnoprawnym, a nie sankcjonuje obowiązków o charakterze procesowym.

Jeżeli daną normę prawną wspiera sankcja to normę tą określa się mianem „normy sankcjonowanej”. Art. 101 służy do zbudowania innej normy – normy sankcjonującej – której adresatem jest Prezes Urzędu, zobowiązany do reagowania na naruszenie norm sankcjonowanych zawartych w Ustawie. Możliwe jest rzeczywiście wyróżnienie w Ustawie przepisów o charakterze materialnym, proceduralnym i ustrojowym. Jednakże porównanie treści m.in. art. 12, art. 94 i art. 98 przeczy tezie o ścisłym podziale tekstu ustawy na część zawierającą obowiązki materialne i część zawierającą obowiązki proceduralne. Z art. 98 wynika niewątpliwie materialny obowiązek – spoczywający na przedsiębiorcach, których zamiar koncentracji podlegał zgłoszeniu – powstrzymania się od dokonania tej koncentracji, do czasu uzyskania zgody Prezesa Urzędu (lub bezskutecznego upływu terminu na jej wydanie). Natura obowiązku, o którym mowa w art. 12 może budzić dyskusje. Z jednej strony określa on bowiem obowiązki przedsiębiorców, a z drugiej strony prowadzi do zainicjowania postępowania przed Prezesem Urzędu, którego przedmiotem jest orzeczenie o prawach i obowiązkach przedsiębiorcy. Niezależnie jednak od rozstrzygnięcia tej kwestii można stwierdzić, że ustalenie, na kim spoczywa obowiązek zgłoszenia (przewidziany w art. 12), dokonywane jest w oparciu o ust. 2 i 3 artykułu 94 Ustawy. Norma sankcjonowana rekonstruowana jest więc w oparciu o przepisy rozrzucone po tekście Ustawy.

3. KPNQwest – stosując wykładnię funkcjonalną - twierdzi, iż art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy chroni mechanizm prewencyjnej kontroli koncentracji i znajduje zastosowanie wyłącznie w przypadku, kiedy przedsiębiorca dokonując zabronionej koncentracji uniemożliwił Prezesowi Urzędu przeprowadzenie uprzedniej oceny skutków zamierzonej koncentracji w świetle interesu publicznego.

Dobrem chronionym przez art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy jest rzeczywiście mechanizm kontroli koncentracji, w ramach którego Prezes Urzędu dokonuje między innymi oceny zamiaru koncentracji w świetle interesu publicznego. Należy jednak zauważyć, że ocena zamierzonej koncentracji nie jest jedynym działaniem, do którego upoważniony jest Prezes Urzędu w związku z kompetencjami kontrolnymi.

Mechanizm kontroli obejmuje również wykrywanie przedsiębiorców, którzy dokonali koncentracji nie uzyskawszy uprzedniej zgody Prezesa Urzędu. Chodzi przy tym zarówno o przedsiębiorców, którzy w ogóle nie zgłosili zamiaru koncentracji, jak i o przedsiębiorców, którzy wprowadzili zgłoszenia dokonali, ale nie zastosowali się następnie do wyrażonego w art. 98.1. Ustawy obowiązku powstrzymania się od dokonania koncentracji.

W tym kontekście należy odczytywać przepis art. 94 ust. 4. Siedmiodniowy termin na zgłoszenie zamiaru koncentracji umożliwia Urzędowi uzyskanie wiedzy o zamiarze koncentracji i pozwala na objęcie podmiotu, deklarującego ten zamiar,

bieżącą kontrolą jeśli chodzi o wypełnianie obowiązku powstrzymania się od dokonania koncentracji.

Należy zauważyć, że interpretacja art. 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy - przedstawiona przez KPNQwest - pozbawia art. 94 ust. 4 jakiegokolwiek doniosłości prawnej. Zgodnie ze stanowiskiem KPNQwest, w przypadku zawierania umów o charakterze warunkowym, zgłoszenie zamiaru koncentracji nie byłoby sankcjonowane żadnym terminem i mogłoby następować w każdym czasie. Interpretacja taka prowadziłaby do negatywnych skutków w postaci bezpodstawnego różnicowania obowiązków podmiotów uczestniczących w koncentracji, w zależności od rodzaju zawieranej umowy, oraz podważałaby skuteczność systemu prewencyjnej ochrony konkurencji w dziedzinie kontroli koncentracji, sformułowany w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

4. KPNQwest – stosując wykładnię funkcjonalną – podnosi, iż zastosowanie art. 101 ust. 1 pkt 1, w sytuacji, gdy w Polsce nie zostały wprowadzone procedury pre-notyfikacyjne i nie ma możliwości składania zgłoszeń częściowych, prowadziłoby do nieuwzględnienia trudnej sytuacji ekonomicznej GTS, która wymusiła transakcję, co naruszyło by – być może - art. 7 i 8 k.p.a. oraz art. 2 Konstytucji

Mechanizm kontroli koncentracji w Polsce rzeczywiście nie przewiduje formalnych procedur pre-notyfikacyjnych, ani też możliwości wnoszenia „zgłoszenia skróconego”. Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 1 Ustawy „Prezes Urzędu może zwrócić w terminie 14 dni zgłoszenie zamiaru koncentracji przedsiębiorców, jeżeli nie spełnia ono warunków, jakim powinno odpowiadać.” Równocześnie art. 96 ust. 1 pkt 2 pozwala Prezesowi Urzędu „wezwać zgłaszającego zamiar koncentracji do usunięcia wskazanych braków w zgłoszeniu lub uzupełnienia w nim niezbędnych informacji w wyznaczonym terminie.” Wybór jednego z dwóch wskazanych wyżej sposobów postępowania z niekompletnym wnioskiem, należy więc do uznania Prezesa Urzędu, przy czym bierze on pod uwagę zasady wyrażone w art. 7 i 8 k.p.a., na które powołuje się KPNQwest.

Zgodnie z art. 7 k.p.a. „w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli”. Art. 8. k.p.a. stanowi z kolei, iż „organy administracji publicznej obowiązane są prowadzić postępowanie w taki sposób, aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów Państwa oraz świadomość i kulturę prawną obywateli”. Realizacją tych postanowień jest zasada - przyjęta w praktyce Urzędu - iż zgłoszenia spełniające minimalne wymogi formalne są uznawane za dokonane, a brakujące lub nieściśle informacje, są następnie uzupełniane lub uściślane w toku postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji. Tak też przebiegało postępowanie w sprawie koncentracji pomiędzy KPNQwest a GTS (por. akta sprawy). Urząd nie nakładał dotychczas kary na przedsiębiorców, którzy terminowo dokonali niekompletnego zgłoszenia zamiaru koncentracji.

Praktyka Urzędu pozostaje w zgodzie z poglądem Naczelnego Sądu Administracyjnego, wyrażonym w orzeczeniu z dnia 20 kwietnia 2000 r. (V SA 1609/99, publ. ONSA 121/3/2001), zgodnie z którym „niedopuszczalne jest podnoszenie przez organ zarzutu, iż wniosek [w tym wypadku: o wydanie kolejnej wizy - art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach - Dz. U. Nr 114, poz. 739 ze zm.] został złożony po terminie, skoro fakt ten został spowodowany działaniem organu, który - wbrew ciążącym na nim powinnościom - nie zarejestrował zgłoszenia wniosku, gdy strona zgłosiła go jako niekompletny przed wyekspirowaniem terminu [wizy]. Tego rodzaju działanie organu administracji jest nie do pogodzenia z zasadami rzetelnej procedury (art. 7 k.p.a.), a przez to z konstytucyjną zasadą państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP).” W uzasadnieniu Sąd podkreślił, iż „do nieprawidłowości znanych Sądowi należy praktyka organów administracji, polegająca na tym, że odmawia się rejestracji wniosków zgłaszanych w terminie, lecz niekompletnych.”

Nie sposób więc jest zgodzić się z twierdzeniem KPNQwest, jakoby szeroka interpretacja 101 ust. 1 pkt 1 Ustawy – uznająca termin siedmiodniowy za integralny element normy nakładającej na KPNQwest obowiązek zgłoszenia zamiaru koncentracji – mogła być sprzeczna z art. 7 i 8 k.p.a. oraz art. 2 Konstytucji. Przeciwnie, to odstąpienie przez Prezesa Urzędu – wbrew postanowieniom art. 94 ust. 4 – od nałożenia kary za niewykonanie w ustawowym terminie obowiązku zgłoszenia oznaczałoby naruszenie zasady praworządności (wyrażonej w art. 2 Konstytucji), na straży której stać mają w toku postępowania organy administracji publicznej (art. 7 k.p.a.).

5. *KPNQwest – stosując wykładnię funkcjonalną - przedstawia obawę, iż „świadomość kary nieuchronnie związanej z dokonaniem spóźnionego zgłoszenia działałaby zniechęcająco na przedsiębiorców, jako że sankcja związana z dokonaniem zgłoszenia nie różniłaby się od tej, która związana jest z dokonaniem koncentracji z całkowitym pominięciem wymogów Prawa Antymonopolowego.”*

Obawa ta jest całkowicie bezpodstawna. Podstawą do nałożenia kary w obu przedstawionych przypadkach jest ten sam art. 101 ust. 1 pkt 1, natomiast odmiennosc obu sytuacji jest brana pod uwagę w trakcie ustalania wysokości kary. Art. 101 ust. 1 określa jedynie minimalną i maksymalną wysokość możliwej do nałożenia kary. Prezes Urzędu w konkretnym postępowaniu wymierza karę w wysokości ustalonej w oparciu o kryteria przewidziane w art. 104, zgodnie z którym „przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 101-103, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy.” Przedsiębiorcy, którzy dokonują koncentracji bez uzyskania wymaganej zgody, naruszają przepisy ustawy w większym stopniu niż to ma miejsce w przypadku przedsiębiorców, którzy jedynie spóźnili się z dokonaniem zgłoszenia. Z kolei kryterium okresu naruszenia pozwala natomiast zróżnicować wysokość kary w zależności od wielkości spóźnienia.

6. KPNQwest – stosując wykładnię porównawczą – twierdzi, że interpretacja art. 101 ust. 1 pkt 1 powinna odpowiadać praktyce Komisji Europejskiej w zakresie nakładania kar na przedsiębiorców.

Według art. 24 Ustawy, Prezes Urzędu jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów. Zgodnie z art. 26 pkt 1 Ustawy, do zakresu działania Prezesa Urzędu należy sprawowanie kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców przepisów tejże ustawy. Polskie przepisy regulujące kontrolę koncentracji nie dają możliwości, by – wzorem Komisji Europejskiej – powstrzymać się od nakładania kar na przedsiębiorców. Prezes Urzędu nie dysponuje w tej materii swobodnym uznaniem.

Polskie przepisy są również na tyle jasne, aby w trakcie ich stosowania konieczne było odwoływanie się do wykładni porównawczej, która to metoda wykładni nie może mieć pierwszeństwa przed wykładnią językową, systemową i funkcjonalną.

Odnośząc się jednak do twierdzenia KPNQwest, iż spodziewana jest rychła zmiana przepisów Rozporządzenia Łączeniowego polegająca na zniesieniu terminu na zgłoszenie zamiaru koncentracji, trzeba przytoczyć w tym miejscu, pominięty przez KPNQwest, dalszy ciąg cytowanego raportu Komisji, który nie jest w tej kwestii tak jednoznaczny: „Jeśli chodzi o ostateczny termin notyfikacji, zgłoszone zostały rozmaite propozycje. Proponowane rozwiązania polegają bądź to na prostym zlikwidowaniu terminów notyfikacji, bądź na kodyfikacji obecnej praktyki w tym zakresie, bądź też na takiej modyfikacji, w efekcie której w tygodniowym terminie należałoby dostarczyć nieformalne informacje dotyczące operacji, natomiast dłuższy termin przysługiwałby na dokonanie samej notyfikacji”.

Niezależnie jednak od kształtu jaki przybierze ostatecznie system kontroli koncentracji w Unii Europejskiej, należy podkreślić, iż ewentualne dostosowanie polskich regulacji do prawodawstwa wspólnotowego pozostaje w gestii Parlamentu i dostosowanie to nie może odbyć się w drodze wątpliwych zabiegów interpretacyjnych.

Zgodnie z art. 101 ust.1 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, w przypadku, gdy obowiązek zgłoszenia zamiaru koncentracji nie zostanie przez przedsiębiorcę spełniony, organ antymonopolowy zobligowany jest do nałożenia - w drodze decyzji - kary na przedsiębiorcę w wysokości stanowiącej równowartość od 1.000 do 50.000 euro. Przy ustalaniu wysokości kary organ antymonopolowy uwzględnia w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy, zgodnie z jej art. 104.

Organ antymonopolowy zdecydował się ustalić wysokość kary na poziomie 8 804.75 zł, stanowiącej równowartość 2 500 euro (zgodnie z kursem określonym w art. 115 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*). Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decydując się na taki wymiar kary uwzględnił następujące okoliczności:

Spółka KPNQwest – jakkolwiek z uchybieniem ustawowego terminu - zgłosiła zamiar koncentracji sama i dobrowolnie. Można więc przyjąć, iż niedopełnienie obowiązku zgłoszenia koncentracji nie miało charakteru umyślnego uniknięcia zgłoszenia przedmiotowej koncentracji;

Przejęcie przez KPNQwest N.V. kontroli nad Global TeleSystems, Inc. nie stanowiło zagrożenia dla stanu konkurencji na rynku (Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję wyrażającą zgodę na przedmiotową koncentrację);

Zwłoka w dopełnieniu obowiązku zgłoszenia zamiaru koncentracji nie była, w ocenie organu antymonopolowego, rażąco długa, ale nie należała również do bagatelnych.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ antymonopolowy przyjął, iż nakładana kara powinna mieć przede wszystkim charakter prewencyjny i dyscyplinujący. Nie powinna być natomiast ustalona na poziomie minimalnym, z uwagi na ponad dwumiesięczną zwłokę z zgłoszeniu zamiaru koncentracji.

Wobec powyższego orzeka się jak w sentencji.

Na niniejszą decyzję, na podstawie art. 78. ust. 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, stronie przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Prezesa UOKiK, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Przemysłu i Infrastruktury

Jolanta Steppa

Otrzymują:
Jarosław Sroczyński
Piotr Milczarek
„S. Sołtysiński A. Kawecki & A. Szlęzak”
Doradcy Prawni S.K.
ul. Wawelska 15B
02-034 Warszawa
Pełnomocnicy KPNQwest N.V.